

“Sta je grond” maar alleen voor sommigen: De dubbele standaard van de VS over zelfverdediging en de Palestijnse strijd

Als iemand je huis binnendringt, heb je dan het recht om jezelf te verdedigen?

In de Verenigde Staten is het antwoord ondubbelzinnig: **ja**. In tientallen staten staan “Stand Your Ground”-wetten individuen toe om dodelijk geweld te gebruiken om hun eigendom en leven te beschermen – zelfs in het openbaar, en zelfs wanneer terugtrekken een optie is. Maar wanneer Palestijnen, wier land al meer dan zeven decennia bezet is en wier huizen gesloopt zijn, proberen weerstand te bieden tegen dit aanhoudende geweld, wordt hun niet alleen dezelfde morele overweging ontzegd – ze worden bestempeld als **terroristen**. Deze tegenstelling ligt aan de basis van een van de meest opvallende vormen van hypocrisie in de moderne internationale politiek.

Historische context: De koloniale wortels van het conflict

Het onrecht begon niet in 1967, 2000 of 2023. Aan het einde van de 19e eeuw, te midden van de opkomst van Europees nationalisme en antisemitisme, ontstond de **zionistische beweging** met als doel een Joods thuisland te creëren. In 1897 verklaarde het **Eerste Zionistische Congres** formeel zijn intentie om dit thuisland in **Palestina** te vestigen, destijds onderdeel van het Ottomaanse Rijk. In die tijd was Palestina de thuisbasis van een overwegend Arabische bevolking, en werd Hebreeuws voornamelijk gebruikt als **liturgische taal**, geen gesproken taal. De Joodse aanwezigheid was minimaal, beperkt tot kleine landbouw-nederzettingen en verspreide gemeenschappen.

Alles veranderde met de opkomst van het fascisme in Europa. In de jaren 1930 en 1940, toen Joden vluchtten voor de nazi-vervolgning, immigreerden tienduizenden naar **Palestina onder Brits mandaat**, wat leidde tot een dramatische demografische verschuiving. Spanningen liepen op. Joodse paramilitaire groepen zoals **Irgun** en **Lehi** (Stern Gang) pleegden daden die vandaag de dag als **terrorisme** zouden worden geclassificeerd: bomaanslagen op Arabische markten, moorden op Britse functionarissen en aanvallen zoals de bomaanslag op het **King David Hotel** in 1946, waarbij 91 mensen omkwamen. Ze vermoordden zelfs **Lord Moyne**, de Britse staatsminister in Caïro, en bliezen de **Britse ambassade in Rome** op.

Deze gewelddadige campagnes maakten het Britse bestuur onhoudbaar. In 1947 droeg Groot-Brittannië het mandaat over aan de **pas opgerichte Verenigde Naties**, die een verdeelingsplan voorstelden. Ondanks dat ze slechts **30% van de bevolking** uitmaakten en

slechts **7% van het land** bezaten, kreeg de Joodse bevolking **56% van Palestina** toegewezen. Zionistische milities, ontevreden met dit plan, lanceerden een gewelddadige campagne om zo veel mogelijk Palestijnen te verdrijven. Het resultaat was de **Nakba** – of “catastrofe” – waarbij **meer dan 750.000 Palestijnen werden verdreven** en **meer dan 500 dorpen werden vernietigd** om de nieuwe staat Israël te creëren.

Internationaal recht en het recht om bezetting te weerstaan

Volgens het internationaal recht wordt de Israëlische aanwezigheid in de **Westelijke Jordaanoever, Oost-Jeruzalem** en voorheen **Gaza** beschouwd als een **militaire bezetting** – een juridische status met specifieke verplichtingen. De **Vierde Conventie van Genève** en de **Haagse Regelingen** verbieden expliciet:

- De **permanente verwerving van bezet land**,
- De **overdracht van de bevolking van de bezetter** naar het bezette gebied (d.w.z. nederzettingen),
- En de **uitbuiting van natuurlijke hulpbronnen** ten gunste van de bezetter.

Het **Internationaal Gerechtshof (ICJ)** bevestigde dit in 2004, door te verklaren dat de Israëlische muur en nederzettingen illegaal waren en dat Israël internationale verplichtingen schond. De **bezettende macht** is verplicht om de **burgerbevolking** te beschermen, niet om deze te onderwerpen aan militair recht, sloop van huizen, avondklokken en bewegingsbeperkingen in de stijl van apartheid.

Bovendien erkent het internationaal recht het recht van volkeren onder **koloniale overheersing en buitenlandse bezetting** om zich te verzetten, inclusief door gewapende strijd. **Resoluties 3246 (1974)** en **37/43 (1982)** van de Algemene Vergadering van de VN bevestigen:

“De legitimiteit van de strijd van volkeren voor onafhankelijkheid, territoriale integriteit en bevrijding van koloniale en buitenlandse overheersing met alle beschikbare middelen, inclusief gewapende strijd.”

Dit is geen vrijbrief voor geweld – verzet moet nog steeds voldoen aan het internationaal humanitair recht – maar het bevestigt dat **het recht om bezetting te weerstaan legaal is**. Toch worden Palestijnen die dit recht uitoefenen bijna altijd bestempeld als **terroristen**, terwijl de bezettende macht militaire hulp en diplomatieke dekking ontvangt.

De voortdurende Nakba: Etnische zuivering met andere middelen

Hoewel de Nakba vaak wordt herinnerd als een eenmalige gebeurtenis in 1948, is het in werkelijkheid een **voortdurend proces**. Vandaag de dag blijven meer dan **7 miljoen Palestijnen vluchtelingen of intern ontheemden**, beroofd van hun internationaal erkende **recht op terugkeer**, zoals bevestigd in **VN-resolutie 194**. Israël blijft deze ontkenning af-

dwingen, zelfs terwijl het automatisch burgerschap verleent aan Joden van overal ter wereld onder zijn **Wet op de Terugkeer** – ongeacht of zij of hun voorouders ooit in Palestina hebben gewoond.

In de **bezet Westelijke Jordaanoever** is het proces van ontheemding actief en intensiverend. Gewapende Israëlische kolonisten voeren routinematig **pogromachtige aanvallen** uit op Palestijnse dorpen, vernietigen gewassen, blokkeren wegen, steken huizen in brand en vallen gezinnen aan – vaak onder bescherming of onverschilligheid van het Israëlische leger. Deze aanvallen zijn geen geïsoleerde of ongeoorloofde acties; ze maken deel uit van een bredere, door de staat gesteunde strategie van **geleidelijke etnische zuivering** gericht op het uitwissen van de Palestijnse aanwezigheid uit het land.

In **2024** heeft het **Internationaal Gerechtshof** een historische uitspraak gedaan waarin wordt verklaard dat:

- Alle **Israëlische nederzettingen in de Westelijke Jordaanoever illegaal zijn**,
- Israël deze **moet evacueren en ontmantelen**,
- En **Palestijnen moet compenseren** voor vernietigd eigendom en gestolen land.

Israël heeft **deze uitspraak genegeerd** en in plaats daarvan de bouw van nederzettingen versneld. De Verenigde Staten – ondanks hun vermeende toewijding aan internationaal recht – hebben **onvoorwaardelijke militaire en politieke steun** blijven bieden, waardoor Israël wordt beschermd tegen betekenisvolle consequenties.

De dubbele standaard van de VS over zelfverdediging

Nergens is deze hypocrisie duidelijker dan in de vergelijking tussen het binnenlands beleid van de VS en hun buitenlands beleid.

In de hele VS staan **Stand Your Ground-wetten** burgers toe om dodelijk geweld te gebruiken om zichzelf of hun eigendom te verdedigen. In veel staten is er **geen plicht om zich terug te trekken**, en rechtbanken geven vaak de voorkeur aan het verhaal van zelfverdediging, zelfs in twijfelachtige gevallen. De Amerikaanse cultuur viert dit principe als fundamenteel voor vrijheid – het recht om je huis, gezin en land te verdedigen tegen elke indringer.

Maar wanneer Palestijnen precies dat proberen te doen – wanneer ze **hun grond verdedigen** tegen gewapende kolonisten, bezettingsmacht, sloop van huizen en landdiefstal – worden ze niet verdedigd. Ze worden **gedemoniseerd**. Ze worden terroristen genoemd, worden aangevallen door drones, gesanctioneerd, zonder proces opgesloten en gedood.

Wat zegt dit over Amerikaanse waarden wanneer:

- Een huiseigenaar in Texas wordt geprezen voor het doden van een ongewapende indringer,
- Maar een Palestijnse boer die probeert zijn olijfgaard te beschermen tegen kolonisten wordt bestempeld als een militant en gearresteerd?

Dit is geen falen van logica; het is een functie van **politiek opportunisme**. De VS verdedigen het recht op zelfverdediging niet universeel – ze verdedigen dat recht **wanneer het overeenkomt met hun strategische belangen** en **ontkennen het wanneer het die belangen bedreigt**.

Deze selectieve moraliteit stelt Israël in staat om een decennia lange campagne van onteigening voort te zetten terwijl het zichzelf als slachtoffer presenteert – en laat Palestijnen stateloos, stemloos en gecriminaliseerd achter omdat ze weerstand bieden.

Conclusie: Een spiegel voor Amerikaanse waarden

De Verenigde Staten kunnen niet blijven aanspraak maken op de mantel van gerechtigheid, recht en zelfverdediging terwijl ze een **apartheidsregime financieren, bewapenen en verdedigen** dat openlijk het internationaal recht tart en een inheemse bevolking gewelddadig onderdrukt.

Als **zelfverdediging** een recht is, moet het erkend worden als een recht voor alle mensen – **niet alleen voor kolonisten in Florida, maar voor herders in Hebron**; niet alleen voor huiseigenaren in de voorsteden, maar voor vluchtelingen die onder beleg leven in Gaza.

Zolang het buitenlands beleid van de VS niet overeenstemt met de principes die het beweert binnenlands hoog te houden, blijft het medeplichtig aan precies de onrechtvaardigheid die het zegt te verafschuwen.

De Nakba gaat door. En zo ook de strijd om je grond te verdedigen.